

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce V.H.N.**, nar. ..., *zastoupeného Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha*, proti **žalovanému Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. 17955-2/2017-900000-304.6,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. 17955-2/2017-900000-304.6 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí – platební výměr Celního úřadu pro Karlovarský kraj (*dále jen „prvoinstanční orgán“*) ze dne 14. 12. 2016, č. j. 55484/2016-600000-31 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období prosinec 2014 v částce 758.874 Kč. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce je přesvědčen, že správní orgán obou stupňů v řízení postupoval na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, respektive vychází ze skutečností, které v řízení zjištěny nebyly, a správní orgán pro své rozhodnutí tedy nedisponuje dostatečnými podklady. Žalobce je dále přesvědčen, že správní orgán v řízení postupoval s rozporu s instrukcí nadřízeného orgánu, když nedostatečně objasnil skutečnosti, které byly tímto vytknuty jako pochybení a mělo být přistoupeno k objasnění těchto skutečností. Dále žalobce konstatuje, že správní orgán se nedostatečně vypořádal s uplatněnými námitkami, které byly konstatovány v podaném odvolání, a své rozhodnutí nedostatečně zdůvodnil. Žalobce tedy konstatuje, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné tudíž nezákonné pro nedostatek důvodů.

Žalobce se ve svém odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu domáhal zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, resp. zrušení rozhodnutí a zastavení správního řízení, přičemž žalobce sparuje zejména v tom, že v původním správním řízení nebyly dostatečně zjištěny veškeré skutečnosti prokazující vztah mezi žalobcem a předmětným zbožím, neboť přístup do sklepních prostor nebyl zabezpečený. Dle výsledků svědků i účastníka řízení nebylo prokázáno, že žalobce sklepní prostory používal, o existenci skladovaném zboží teoreticky ani nemusel vědět. Z ohledu na řadu sporných otázek lze konstatovat, že není zjevné, na základě čeho dospěl správce daně ke stanovení žalobce subjektu příslušného k odvedení daně.

Dále se žalobce opírá o skutečnost, že převážně důkazy v daňovém řízení byly získány z trestního řízení, které žalobce jejich použitelnost ani nepopírá, ale nesouhlasil s tím, aby celé daňové řízení bylo provedeno a rozhodnutí bylo vydáno převážně na základě podkladů/materiálů převzatých z předchozího trestního řízení. Správce daně prakticky neprovedl v předmětném daňovém řízení žádný vlastní úkon směřující k prokázání účastníku řízení povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit. Takový postup nelze hodnotit za souladný se zásadou materiální pravdy podle výše uvedeného ustanovení § 3 SR, čemuž odpovídá i zásada vyhledávací, kdy za zjištění skutkového stavu nese odpovědnost správní orgán. Je-li skutkový stav nejasný, musí odstranit tyto nejasnosti správní orgán dokazováním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ad 177/2011-127). Dále je třeba zdůraznit, že trestní řízení a řízení daňové, resp. jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti *de iure* ani *de facto*. Ačkoliv jsou v praxi často vedeny oba druhy řízení pro týž skutek, výsledky bývají mnohdy zcela rozdílné. Příčinou je jak odlišný předmět těchto řízení, tak zásady a způsoby jejich vedení, zejména při dokazování.

Nelze ani souhlasit s názorem žalovaného, který odkazuje na zásadu hospodárnosti správního řízení, kdy právě tyto důkazy by měl v daňovém řízení zopakovat, či doplnit další vlastní důkazy, které podporují tvrzení prvoinstančního orgánu. Na tomto místě nelze pominout, že správní orgán byl ve věci uvedeného správního řízení povinen postupovat tak, aby v souladu se zásadou materiální pravdy byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti. Navíc s ohledem na § 50 odst. 3 má správní orgán v tomto řízení, které bylo zahájeno z moci úřední, povinnost zjišťovat skutkový stav rovněž svědčící ve prospěch účastníka řízení a to sám od sebe. Dle názoru žalobce, žalovaný, prvoinstanční orgán však takto nepostupoval, ve věci správního řízení nezjistil skutkový stav věci, o němž není důvodných pochybností, na základě takto nedostatečně zjištěného stavu věci, přestože o vině žalobce nadále existují důvodné pochybnosti, bylo rozhodnuto o vině žalobce a předmětné rozhodnutí zároveň nebylo dostatečně, v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., odůvodněno a je tak nutně nepřezkoumatelné.

Jestliže žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že při posuzování odpovědnosti za uvedený správní delikt podle § 4 odst. 1 písm. f) SPD z nashromážděných informací je právně žalobce, jako osoba užívající prostor, ve kterém byly zajištěny neznačené tabákové výrobky, je takové tvrzení v souvislosti s okolnostmi případu a zjištěným stavem věci zcela nedostatečné. Žalobce v daňovém řízení, ani v předchozím trestním řízení vždy popíral nájemní vztah s předmětnými prostory, kde byly nalezeny cigarety. Ačkoliv trestní řízení bylo skončeno rozhodnutím, stále existují pochybnosti, co se týče osoby skladovatele. O výkladu pojmu skladování popř. skladovatel žalobce již rozebíral ve svém písemném odvolání. Je-li skutkový stav nejasný, musí odstranit tyto nejasnosti správní orgán dokazováním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ad 177/2011-127). Dále je třeba zdůraznit, že trestní řízení a řízení daňové, resp. jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti de iure ani de facto. Ačkoliv jsou v praxi často vedeny oba druhy řízení pro týž skutek, výsledky bývají mnohdy zcela rozdílné. Příčinou je jak odlišný předmět těchto řízení, tak zásady a způsoby jejich vedení, zejména při dokazování.

Z výše uvedeného je tedy zcela zřejmé, že žalovaný, ani prvoinstanční orgán v rámci řízení neprokázali žalobci, že to byl právě on, kdo fakticky odpovídá za placení daně tím, že skladoval tabákové výrobky, resp. užíval sklad, ve kterém byly nalezeny tyto výrobky, zároveň uvedené správní orgány ani zcela logickou obhajovací verzi žalobce, jež ho ze spáchání deliktu vyvíňuje, důkazními prostředky nevyvrátily. Ze strany obou správních orgánů tedy nebyla povinnost žalobce - plátce daně prokázána, tedy určitě ne v souladu se zásadou materiální pravdy a zároveň se ani jeden z obou správních orgánů nevypořádal dostatečně s tvrzením tohoto ve svém odůvodnění, čímž je nutno napadené rozhodnutí považovat rovněž za nepřezkoumatelné. Otázka vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň je v napadeném rozhodnutí vyložena naprosto nepřezkoumatelné. Správce daně ve svém rozhodnutí toliko konstatuje legální definici zákona o spotřebních daních, aniž by však samotnou definici jakkoliv navázal na řešený případ. Správce daně přitom přímo v napadeném rozhodnutí neuvádí, kdy odvolatel nabyl vybrané výrobky, vychází tedy pouze ze závěru trestního řízení. V tomto ohledu je však nutno považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když rozhodnutí není jednoznačné právě v otázce vzniku povinnosti zaplatit daň.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že v souvislosti s žalobní argumentací k napadenému rozhodnutí nelze přehlédnout, že žalobce ve velké většině setrval v rovině obecných výhrad kopírujících výhrady uplatněné již v podaném odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobce znovu vytýká žalovanému, že ve věci správního řízení nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že na základě tohoto nedostatečně zjištěného stavu věci bylo přesto rozhodnuto o vině žalobce, a to navíc převážně na základě podkladů převzatých z předchozího trestního řízení, a že napadené rozhodnutí zároveň nebylo dostatečně odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a je tak nutně nepřezkoumatelné. Onu nepřezkoumatelnost potom žalobce spatřuje především v otázce vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň, když podle jeho tvrzení žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval legální definici zákona o spotřebních daních, aniž by však samotnou definici jakkoliv navázal na řešený případ. Žalobce rovněž míří proti postupu prvostupňového orgánu, kdy je přesvědčen, že prvostupňový orgán v řízení postupoval v rozporu s instrukcí žalovaného, když nedostatečně objasnil skutečnosti, které byly tímto vytknuty jako pochybení a mělo být přistoupeno k objasnění těchto skutečností.

V tomto směru žalovanému nemohlo uniknout, že žalobce zcela přehlíží skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil, z jakých důkazů vycházel a k jakým právním závěrům na jejich podkladě dospěl. Vysvětlil takto, že vyjma dvou důkazních prostředků (protokol o domovní prohlídce a vyjádření odvolatele) vyhotovených pro trestní řízení šlo o důkazní prostředky opatřené v řízení daňovém (protokoly o ústních jednáních podle § 60 až 62 daňového řádu atd.), přičemž dostatečně odůvodnil, proč byly v daném případě splněny zákonné podmínky pro použitelnost dokumentů z trestního řízení pro řízení daňové. Poukázal, že dokumenty vyhotovené pro trestní řízení žalobci zpřístupnil a dal mu možnost navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z těchto dokumentů upřesnily, korigovaly či vyvrátily, což žalobce neučinil. Žalobce, byť měl v řízení možnost, věcnou správnost těchto dokumentů z trestního řízení nezpochybnil a ani jinak nedal najevo pochybnosti o závěrech z nich vyplývajících; k tomu pak nedošlo ze strany žalobce ani u zbylých důkazních prostředků majících původ v daňovém řízení.

Žalobce pak zcela přehlíží i to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně a jednoznačně formuloval, proč lze na žalobce nahlížet jako na skladovatele (detentora) vybraných výrobků ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, a tudíž i jako na osobu povinnou k uhrazení spotřební daně z těchto výrobků podle § 9 odst. 3 písm. e) téhož zákona. V logické souvislosti s tím v napadeném rozhodnutí nechybějí ani úvahy, kterými byl žalovaný veden při výkladu citovaných ustanovení zákona o spotřebních daních, a to včetně řady odkazů na judikaturu správních soudů, která se k uvedené problematice vztahuje.

Ostatně to, že na žalobce lze nahlížet jako na skladovatele (detentora) vybraných výrobků, bylo potvrzeno i rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 7. 2015, č. j. 5T 67/2015-540, kde tento soud v případě žalobce kvalifikoval jednání spočívající ve skladování tabákových výrobků, z nichž měla být a nebyla uhrazena spotřební daň, jako naplnění skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Současně také konstatoval, že žalobce byl součástí řetězce osob manipulujících s nelegálními cigaretami na území České republiky, přičemž si byl dobře vědom toho, že za tyto cigarety nebyla řádně přiznána a odvedena daň, jak ukládá § 9 zákona o spotřebních daních. Samotný žalobce se navíc k protiprávnímu jednání doznal. Jen pro pořádek pak žalovaný připomíná, že nikdy neztotožňoval trestní odpovědnost žalobce s hodnocením věci pro účely předmětného daňového řízení.

Pochybnosti o tom, zda si žalobce dostatečně prostudoval obsah napadeného rozhodnutí, vyvolává mimo jiné i žalobcem predestovaná námitka, že otázka vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň je v napadeném rozhodnutí vyložena naprosto nepřezkoumatelně, když podle názoru žalobce žalovaný toliko konstatuje legální definici zákona o spotřebních daních, aniž by však samotnou definici jakkoliv navázal na řešený případ. Tato situace však evidentně nenastala. O tom svědčí obsáhlé pasáže napadeného rozhodnutí, v nichž se žalovaný podrobně věnuje posouzení charakteru jednání žalobce ve vazbě na naplnění institutu plátce daně normovaného ust. § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, kdy i v souladu s několika rozsudky správních soudů tento institut interpretoval ve světle zjištěného skutkového stavu na věc dopadajícího. Žalobce by měl vzít v potaz, že závěry žalovaného jsou v tomto směru co do svého obsahu i rozsahu odůvodněny příslušným způsobem nejen slovně, ale i podloženy listinnými důkazy, a nepředstavují ani excesivní odklon od judikatury správních soudů.

Další pochybnosti pak vyvolává mimo jiné i skutečnost, že žalobce opakovaně namítá nesoulad s požadavky plynoucími z ustanovení správního řádu (§ 50 odst. 3 a § 68 odst. 3

správního řádu), třebaže na sedmé straně napadeného rozhodnutí žalovaný zcela zřetelně vyjádřil fakt, že celé řízení v předmětné věci bylo vedeno v režimu řádu daňového. Není tak příliš zřejmé, proč žalobce opět vytýká žalovanému, že postupoval v rozporu s ustanoveními správního řádu. Stejně tak není příliš zřejmé, na podkladě jakých skutečností má žalobce za to, že prvostupňový orgán v řízení postupoval v rozporu s instrukcí žalovaného, když žalovaný v daném případě žádné instrukce prvostupňovému orgánu neuložil, čemuž svědčí obsah spisového materiálu i napadeného rozhodnutí.

Vedle toho je třeba uvést, že žalobcem uplatněné námitky nejsou ve svém celku způsobilé být dostatečným podkladem pro rozhodný úsudek spočívající v tom, že žalovaný jakkoliv vybočil při provádění dokazování a následném hodnocení jednotlivých důkazů. Polemika žalobce s názory žalovaného zachycenými v napadeném rozhodnutí totiž zůstává pouze v rovině obecných výhrad, resp. je jen obecným vymezením, které žalobce nenaplnil konkrétním a jedinečným obsahem. Žalobce vlastně pouze zcela obecně neguje důvody, o které opřel napadené rozhodnutí žalovaný a nepředkládá žádné konkrétní vysvětlení, proč případně důvody žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí neobstojí.

Je proto naprosto korektní právní závěr žalovaného vyslovený v napadeném rozhodnutí, podle něhož se stal žalobce plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, ke vzniku daňové povinnosti došlo podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních a z těchto právních důvodů byla žalobci z úřední povinnosti vyměřena spotřební daň.

Žalovaný se tak vzhledem k prezentovaným důvodům nemůže ztotožnit s námitkami žalobce uplatněnými v podané žalobě a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož jsou zcela jednoznačně seznatelné důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno, lze z něho velmi dobře zjistit, které otázky považoval žalovaný za rozhodné, jakými právními úvahami byl žalovaný veden, a také je zřetelná vzájemná souvislost jednotlivých úvah, které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil, přičemž tyto úvahy se opírají o správně aplikované právní předpisy a ustálenou judikaturu soudů a odpovídají zjištěnému skutkovému stavu na věc dopadající.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

Soud předesílá, že pouhým porovnáním odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí a žaloby je zcela zřejmé, že jejich obsah se z valné většiny naprosto shoduje. Žalobce v obou podáních shledal následující pochybení správních orgánů – nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu k závěru prvoinstančního orgánu, resp. žalovaného,

ohledně skutečnosti, že skladovatelem předmětných tabákových výrobků byl právě žalobce, další bod argumentace žalobce se opíral o tvrzení, že správními orgány v řízení nebylo provedeno žádné dokazování (pouze došlo k odkazu na výsledky předcházejícího řízení trestního) a konečně rozhodnutí správních orgánů neobsahují právní hodnocení zjištěného skutkového stavu. Pokud se jedná o shora vymezené námitky, platí, že žalovaný pečlivě a přesvědčivě popsal důvody vyvracející argumentaci žalobce. V tomto směru nebylo třeba žalovanému cokoliv vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“].

Pokud se jedná o skutková zjištění, o něž žalovaný opřel svůj závěr o vztahu žalobce k zajištěným tabákovým výrobkům, pak tato jsou jasně patrná ze strany 4 dolního odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že „z protokolu o domovní prohlídce vyplývá, že dne 3. 12. 2014 bylo v prostoru přístavku mezi budovami č. p. 4554 a č. p. 4061 v ulici Kosmonautů v Chomutově, skladováno celkem 320 200 ks neznačených tabákových výrobků (cigaret). Majitelé budovy č. p. 4554 pan T.H. a paní Z.H. do protokolu o ústním jednání ze dne 2. 3. 2015, č. j. 29523/2015 620000-32.1, uvedli, že předmětný přístavek náleží k budově č. p. 4554, přičemž spodní podlaží a první podzemní podlaží této budovy pronajímají panu J.M., který zde provozuje restauraci. Pan J.M. pak do protokolu o ústním jednání ze dne 23. 4. 2015, č. j. 55701/2015-620000-32.1, výpověď manželů H. potvrdil a uvedl, že provozním ve zmíněné restauraci je pan V.H. Jmenovaný V.H., který se účastnil předmětné domovní prohlídky, do protokolu o ústním jednání ze dne 11. 5. 2015, č. j. 63023/2015-620000-32.1, uvedl, že přístavek mezi budovami č. p. 4554 a č. p. 4061, kde byly skladovány neznačené tabákové výrobky (cigarety), užívala v době provedené domovní prohlídky osoba provozující prodejnu potravin v budově č. p. 4061, tedy odvolatel. Samotný odvolatel se nejprve k celému průběhu vyšetřování odmítl vyjadřovat, později pak prostřednictvím svého obhájce JUDr. L.S. vyjádřil upřímnou lítost nad tím, že svým neuváženým jednáním porušil zákony České republiky, že je dalek toho, aby svůj podíl viny jakkoli zmenšoval, nicméně připomíná, že ve stíhané trestné činnosti jeho role rozhodně nebyla klíčová, nebyl iniciátorem ani organizátorem a do celého řetězce obchodu s nekolokovanými cigaretami se zapojil až posléze. Odvolatel i bez ohledu na přesvědčivou důkazní situaci nehodlá komplikovat práci vyšetřujících orgánů lichými quasiargumenty, naopak jeho zájmem je, aby celá věc byla uzavřena bez dalších průtahů. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 7. 2015, zn. 5T 67/2015-540, pak plyne, že jmenovaný soud v případě odvolatele kvalifikoval jednání spočívající ve skladování cigaret bez platných tabákových nálepek, v úmyslu uvést tyto do volného oběhu, aniž by za tyto byla řádně přiznána a odvedena spotřební daň, jak ukládá ust. § 9 zákona o spotřebních daních.“ Soud není další instancí v rámci daňového řízení, proto není povinen, ale ani oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek. Správní soudnictví je naopak ovládáno zásadou dispozitivní a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení. Za situace, kdy žalobce v žalobě tvrdí, že „nebyly dostatečně zjištěny veškeré skutečnosti prokazující vztah žalobce k předmětnému zboží“ či „dle výslechní svědků i účastníka řízení nebylo prokázáno, že žalobce

sklepní prostory používal, o existenci skladovaného zboží teoreticky nemusel ani vědět“ lze toliko konstatovat, že žalobcova argumentace nemůže mít úspěch, když ustrnula ve zcela obecné rovině, která nijak nereflektuje žalovaným formulované úvahy týkající se hodnocení konkrétních důkazních prostředků, z nichž jednoznačně vyplývá závěr o úzkém vztahu žalobce z tabákovým výrobkům (protokol o domovní prohlídce, nájemní smlouvy, prohlášení samotného žalobce učiněné v průběhu trestního řízení a zejména pravomocný rozsudek, jímž byl žalobce odsouzen za skutek spočívající právě v neoprávněném skladování tabákových výrobků), na jejichž základě žalovaný následně s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu dovozuje závěr o tom, že žalobce byl v postavení skladovatele předmětných tabákových výrobků.

Shora citovaná část odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vyvrací závěr žalobce o tom, že *„správce daně prakticky neprovedl v předmětném daňovém řízení žádný vlastní úkon směřující k prokázání účastníku řízení povinnosti spotřební daň přiznat a zaplatit“*. Naopak prvoinstanční orgán provedl rozsáhlé dokazování opírající se zejména o listinné důkazy, přičemž žalobce byl před vydáním prvoinstančního rozhodnutí seznámen s tím, jaké důkazní prostředky jsou podkladem pro vyměření předmětné spotřební daně, byl poučen o možnosti uplatnit své připomínky a námitky, navrhopvat důkazy, případně uvést nové skutečnosti k dotčené věci, a dále byl poučen o možnosti nahlížet do spisu. Žalobce proti žádnému z citovaných důkazních prostředků, resp. proti závěrům, jež z nich dovozuje žalobce, nevznesl žádnou konkrétní námitku, vyjma skutečnosti, že *„celé daňové řízení bylo provedeno a rozhodnutí vydáno převážně na základě podkladů/materiálů převzatých z předchozího trestního řízení“*. S touto výtkou se žalovaný opět vypořádal naprosto přesvědčivým způsobem, když uvedl (viz strana 4 odůvodnění shora), že *„v tomto směru je nutno zdůraznit a připomenout, že v případě uvedených důkazních prostředků se jedná o důkazní prostředky získané v daňovém řízení, vyjma protokolu o domovní prohlídce a vyjádření odvolatele, které mají původ v jiném řízení, a to v řízení trestním. Pro posouzení otázky použitelnosti právě těchto dokumentů z trestního řízení pro řízení daňové je určující znění ust. § 93 daňového řádu, podle něhož lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci. Jako důkazní prostředky lze použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Otázka použitelnosti dokumentů z trestního řízení pro řízení daňové byla rovněž již opakovaně předmětem judikaturního posouzení, z něhož pak plyne závěr, že důkazní prostředky opatřené v jiných řízeních mohou být podkladem pro rozhodnutí v daňovém řízení za splnění určitých podmínek: V první řadě musí být pořízeny nezávisle na příslušném daňovém řízení. Dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly pořízeny v souladu se zákonem a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem. Konečně musí být uvedené listiny daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotyčných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily.“* S právě uvedeným se zdejší soud plně ztotožňuje, přičemž má za to, že všechny podmínky pro použitelnost listinných důkazních prostředků vzešlých z trestního řízení byly v projednávané věci splněny (žalobci byla dána možnost se s obsahem listin seznámit a vnést vůči nim konkrétní námitky, což však neučinil).

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce spočívající na tvrzení, že napadené rozhodnutí obsahuje toliko prostou citaci právních norem, aniž by žalobce přistoupil k

právnímu hodnocení věci. Žalovaný totiž na straně 6 rozhodnutí vyjevil jasný právní názor konstatováním, že „na odvolatele lze proto nahlížet jako na osobu, jež měla k neznačeným tabákovým výrobkům (cigaretám) nalezeným v prostoru přístavku mezi budovami č. p. 4554 a č. p. 4061 v ulici Kosmonautů v Chomutově, nejbližší vztah, tedy i jako na osobu s možností s těmito tabákovými výrobky (cigaretami) fakticky nakládat. Odvolateli tak svědčilo přinejmenším detenční právo k těmto tabákovým výrobkům, a proto na něj lze pohlížet jako na jejich skladovatele ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, a s ohledem ke skutečnosti, že neprokázal, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (v daném případě se ostatně o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nejedná, resp. skladování vybraných výrobků pro osobní spotřebu je v posuzovaném případě vyloučené, a to jak z důvodu množství těchto výrobků, tak i z povahy jejich skladování), ani že tyto byly zdaněné nebo nabyté oprávněně bez daně, je i osobou povinnou k uhrazení daně ve smyslu ust. § 9 odst. 3 písm. e) téhož zákona. Tato povinnost, jak správně uvedl Celní úřad pro Karlovarský kraj v napadeném rozhodnutí, pak odvolateli vznikla v okamžiku, kdy bylo provedenou domovní prohlídkou zjištěno, že odvolatel tyto výrobky skladuje, tedy dnem zjištění, že odvolatel tyto výrobky po nějakou dobu držel, tj. dnem 3. 12. 2014.“ Na shora vznesenou argumentaci přitom žalobce nijak věcně nereagoval.

Nad rámec obsahu odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce v žalobě operuje s porušením zásady materiální pravdy zakotvené v § 50 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

K namítanému porušení správního řádu nemohlo v projednávané věci dojít, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce zpochybňuje procesní postup žalovaného v rámci daňového řízení provedeného podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, proto jsou pro posouzení zákonnosti daného postupu relevantní právě příslušná ustanovení shora uvedeného předpisu, nikoliv správního řádu, o něhož opírá svou argumentaci žalobce. Daná námitka není případná ani z věcného hlediska, neboť v daňovém řízení odpovědnost za prokázání skutečností, které je daňový subjekt povinen uvádět ve svých daňových tvrzeních, tíží právě daňový subjekt, tj. žalobce. Žalobce však setrval zcela pasivní, v rámci daňového řízení nepředestřel žádnou skutkovou verzi reality, která by mohla být předmětem důkazního řízení, proto danou pasivitu nelze přikládat k tíži žalovaného, který v průběhu daňového řízení vyvinul maximální možné úsilí, aby se přiblížil ke zjištění skutečného skutkového stavu.

Žalobce shledal prvoinstanční i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány se „nevypořádaly s uplatněnými námitkami, a svá rozhodnutí nedostatečně zdůvodnily.“ S ohledem na skutečnost, že žalobce formuloval námitku značně obecným způsobem, nezbyvá soudu než uvést, že rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů nepokládá, naopak úvahy správních orgánů se soudu jeví jako dobře seznatelné. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl k jednotlivým námitkám žalobce úvahy, na základě kterých tyto námitky neshledal důvodnými.

Konečně je nutné korigovat závěr žalobce o tom, že „při posuzování odpovědnosti za uvedený správní delikt podle § 4 odst. 1 písm. f) SPD z nashromážděných informací je právně žalobce, jako osoba užívající prostor, ve kterém byly zajištěny neznačené tabákové výrobky, je takové tvrzení v souvislosti s okolnostmi případu a zjištěným stavem věci zcela nedostatečné.“ Soud zdůrazňuje, že v nyní projednávané věci je předmětem soudního přezkumu zákonnost rozhodnutí vydaného podle daňového řádu o vyměření daně, nikoliv otázka správního trestání, jak se může jevit z vyjádření žalobce.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. února 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.